

[Vagn Bro.]

det ikke alene Forespørgerens Sag, men i lige saa høj Grad en Sag for os andre, der udtaler os paa vore Partiers Vegne, og saa maa vi have noget positivt foreliggende. Dér er det jeg mener, at denne Sag burde under den Form for Debat, vi har i Øjeblikket, standses saa hurtigt som muligt og bringes dertil, at man f. Eks. gennem Nedsættelse af et Udvalg kunde faa Lejlighed til at se Sagens Akter.

Derefter og først derefter kunde man saa drøfte Sagen med Ministeren. Maa jeg hertil blot føje, at det forekommer mig, at det havde været rigtigere, om den ærede Forespørger — det er vist for øvrigt alt nævnt af Ministeren, og jeg maa give Ministeren Medhold deri — havde forfulgt Sagen, hvis han havde været utilfreds, og det har han været, med Rigsadvokatens Afgørelse, derved, at han havde indanket denne for Justitsministeren. Var det sket, vilde det blandt andet have medført een Ting, nemlig at man i Dag ved Debatten her havde haft en Minister til Stede, der direkte havde haft med Sagen at gøre og udtalte sig under sit Ansvar. Han vilde bl. a. have været i Stand til at fremsætte positive Ting baade om det strafferetlige og om den anden Side af Sagen. Det havde efter min Mening været den rigtige Fremgangsmaade at benytte. Paa den anden Side maa jeg til den højtærede Indenrigsminister sige — og jeg tror, at han i Virkeligheden vil være ikke uenig heri —, at naar Ministeren nu siger, at vi ikke kan fortsætte denne Sags Behandling, saa har Ministeren dermed — om nu Grunden er den, at han ikke har kunnet det — ikke endnu sagt god for selve Sagen her i Tinget hverken i Henseende til Spørgsmaalet om den politimæssige Undersøgelse eller i Henseende til det, som jeg antager i Virkeligheden bliver det mest centrale — idet det politimæssige jo er undersøgt op gennem Instanserne og jeg paa Forhaand vil mene, at paa det Punkt vil man ikke kunne opnaa synderligt —, nemlig den anden Side, som jo ogsaa har stor Interesse for Offentligheden: Administrationens Forhold. Ej heller dér er der jo eller har der vel ikke kunnet være sagt god for Sagens Afgørelse. Naar Sagen har denne offentlige Interesse, kan man ikke som den højtærede Minister sige, at dette Ting ikke kan blande sig i Sagen. Naar der er givet Samtykke til, at en Sag skal drøftes, kan i alt Fald Folketinget blande sig i den eneste Ting, at det faar Materialet forelagt, saaledes at det derefter maaske kan sige, at Ministeren har Ret, der er ikke noget at blande sig i. Men

dette kan man ikke udtale sig om, før Sagen har foreligget. Hertil skal jeg kun gøre en enkelt Bemærkning, nemlig den, at der er her i Dag i Tinget sagt — og jeg forstaar, at den ærede Forespørger har gjort disse Ord til sine — dette, at to Hold Politimænd paa en Maade er blevet kasseret. Det mener jeg maa medføre, at den højtærede Indenrigsminister forelægger dette Punkt for sin Kollega Justitsministeren. For det maa være en simpel, uomtvistelig Ting, at man kan ikke i en politimæssig Undersøgelse kassere et Hold Politifolk, som af en eller anden Grund skulde have en særlig Mening om det politimæssige i Sagen. Jeg kan paa Forhaand ikke tro, at det kan forholde sig saadan. Jeg mener, at det er simpelt hen nødvendigt, at naar en saadan Udtalelse er fremsat, maa Spørgsmaalet oplyses.

Det var de Bemærkninger, jeg skulde have den Ære at fremsætte. Jeg har ikke her formuleret et Forslag om nogen bestemt Fremgangsmaade, idet jeg mener, at paa det Punkt maa den højtærede Minister være afgørende. Sagens Kærne er for mig kun denne, at Folketinget nu, da Sagen er drøftet i Tinget, faar Sagens Akter udleveret, saa at det derefter kan optage en Realitetsdebat.

Skjerbæk: Jeg skal ikke fremsætte mange Bemærkninger om Sagens Realitet, dertil føler jeg mig ikke i Besiddelse af tilstrækkelig Viden om de Ting, der er berørt af den ærede Forespørger. Men jeg vil gerne gøre følgende Bemærkninger: Der er ved denne Sag fremkaldt en vis Uro om Administrationen af Sct. Hans Hospital, og denne Uro er naturligvis ikke blevet ringere, efter at Sagen er blevet fremdraget her i Tinget. Paa den anden Side maa man sige, at den ærede Forespørger har været i sin gode Ret til at stille sin Forespørgsel, og at Tinget har givet sit Samtykke til, at Forespørgselen blev fremmet. Det er et offentligt Anliggende, her berøres. Derfor maa vi prøve nu at komme videre med Sagen, saaledes at vi kan faa den uberettigede Uro fjernet. Det kan efter min Mening kun ske derved, at man lader et Udvalg i dette Ting faa Adgang til at se Sagens Akter og derefter afgive Indberetning eller Indstilling til Tinget. Der er jo ogsaa det Moment i Sagen, at Københavns Magistrat paa et vist Tidspunkt har erklæret, at hvis der fra Folketingets Side blev fremsat et Ønske om at faa Akterne udleveret, havde man intet derimod at erindre.

Yderligere skal jeg sige, at det er jo en Særordning, at København har sine egne Sindssygehospitaller. Hvis det ellers var